

Cândva

...când eram foarte tânăr
și eram
un cimitir de poeme nenăscute...

Fizionomie

Cu fața ta crispată de ură
nu păta lumina.

LEO BUTNARU

Stampă

Pe creasta unui nor – semiluna –
focă de foc
pe vârful aisbergului din
tărâmurile unde
exoticile
aprinsele noastre dorințe
se întretaie cu
recea realitate.

Pregeneză

...la
începutul începuturilor
Dumnezeu
din sine însuși pe sine născându-se
stă prunc-pruncuț, cocon-coconaș în
poala propriei sale umbre
alburii...

Poem din Chișinău

Poate ar trebui
să mai las orașul
în plata Domnului
să nu-l hulesc
sau chiar – să-l înjur
dur...
Ar trebui...
Dar – cum? – când iată
chiar acum
în ochi mi se arată
atât de a-poetic: un
BRONTOZAU – casa
scriitorilor!...

În caz de pericol

trâmba
aceasta
de cuvinte
această
arhitectură
concepută ca
o ieșire
în caz
de pericol –
sigur că
intenționat
o clădesc
în formă
de turn
îngust
pentru
evacuarea
speranțelor
în caz
de accident
sufletesc

Invocație

Prutule
să nu fii
apa sâmbetei...

De spus pruncului
e târziu să mai plângi: viața
deja a început...

În ciroul mondial

în tragicul circ
al politicii mondiale
Basarabia mi se arată
acrobată forțată de călăi
să meargă
pe sârmă ghimpată

Marsupiu

Îmi amintesc că cineva scrisese despre
saltul de cangur al poeziei
și eu – un fel de Toma
Credinciosul adică –
mi-am zis că poemul chiar ar putea fi din
ordinul marsupialelor
în punga abdominală a metaforelor purtân-
du-și
puii – ăștia micuți cam cât
un distih o terțină
apoi mai dându-mi seama că anume
despre poem și puii săi din marsupiu
scrisesem cândva acest haiku:
Cangurul obosit
doarme dus. În punga sa
cântă un greier.

Gând lucid

La picioarele noastre
umbrele noastre
ca niște morți neîngropați.

Just

în gură
gust de metal –
zăbală
cal

în gură
gust de piatră
și sân de sirene –
libertatea cuvântului
Demostene

Nu da din coate

Îngere, tinere,
nu da din coate, ci
dă din aripi, din aripi!...

Și vântul...

De obicei
compoziția e următoarea – vreun colnic
nestrategic și
cât mai departe de Rusia
niște bârne
ceva metal (cuie)
stinghii
balamale
un butuc înflorit cu șindrila rotitoare
Don Quijote și
plus la toate – vântul vântul vântul ca
element primordial al sculpturii
zădărnice și
literaturii universale...